

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3329/2550

บริษัทมาริโอ ดี เมียโอ เอส.พี.เอ. โจทก์ บริษัทเอส.พี.คาสติง แอนด์ เซน จำกัด จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 193/12, ป.พ.พ. มาตรา 193/33, ป.พ.พ. มาตรา 193/34, ป.วิ.พ. มาตรา 47, ป.วิ.พ. มาตรา 55, ป.วิ.อ. มาตรา 15,

พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า พ.ศ. 2539 มาตรา 26, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศฯ มาตรา 26

ย่อ / หลักกฎหมาย

การที่โจทก์ขายเครื่องจักรอุตสาหกรรม เครื่องมือช่างทองให้แก่จำเลย เมื่อจำเลยไม่ชำระราคา และโจทก์ฟ้องเรียกร้องให้จำเลยชำระราคาเป็นกรณีที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้าหรืออุตสาหกรรมเรียกเอาค่าของที่ได้ส่งมอบตามมาตรา 193/34 (1) โจทก์และจำเลยต่างเป็นผู้ประกอบการค้าหรืออุตสาหกรรม สินค้าเครื่องจักรอุตสาหกรรม เครื่องมือช่างทองด้วยกัน ทำสัญญาซื้อขายสินค้าระหว่างกันเองโดยจำเลยซื้อสินค้าดังกล่าวจากโจทก์เพื่อขายต่อไปให้บุคคลอื่นซึ่งเป็นลูกค้าของจำเลยกรณีจึงเป็นเรื่องที่โจทก์ผู้ขายซึ่งเป็นเจ้าหนี้ได้ขายสินค้าเพื่อกิจการของจำเลยผู้ซื้อซึ่งเป็นลูกหนี้เองตามมาตรา 193/34 (1) ตอนท้าย ฉะนั้น อายุความฟ้องร้องคดีของโจทก์ที่เรียกเอาค่าของที่ได้ส่งมอบแก่จำเลยตามสัญญาซื้อขายจึงมีกำหนด 5 ปี นับแต่วันที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ตามมาตรา 193/33 (5) ประกอบมาตรา 193/12 หนี้ค่าสินค้าครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ซึ่งสั่งซื้อเมื่อเดือนมกราคมและเดือนกุมภาพันธ์ 2540 ครบกำหนดระยะเวลาชำระที่โจทก์ขายให้ในวันที่ 10 กรกฎาคม 2540 เมื่อจำเลยไม่ชำระโจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ตั้งแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 2540 หนี้ค่าสินค้าครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ครบกำหนดชำระในวันที่ 5 และวันที่ 22 กรกฎาคม 2540 โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ตั้งแต่วันที่ 6 และวันที่ 23 กรกฎาคม 2540 เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 เมษายน 2545 หนี้ค่าสินค้าดังกล่าวทั้งหมดจึงยังไม่ขาดอายุความ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศฯ มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.พ. มาตรา 47 วรรคสาม บัญญัติเพียงว่า ไบมอบอำนาจที่ทำในเมืองต่างประเทศที่มีกงสุลสยาม ต้องให้กงสุลนั้นเป็นพยาน ถ้าทำในเมืองต่างประเทศที่ไม่มีกงสุลสยามต้องให้โนตารีปับลิก ฯลฯ เป็นพยาน ไม่มีบทกฎหมายใดบัญญัติว่าผู้รับมอบอำนาจจะต้องลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจ ฉะนั้น แม้ ว. และ ข. ผู้รับมอบอำนาจไม่ได้ลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจ ก็ไม่ทำให้หนังสือมอบอำนาจนั้นเสียไป โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระค่าสินค้าจำนวน 98,813.24 ดอลลาร์สหรัฐ หรือเท่ากับ 4,282,170.57 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ แก่โจทก์ จำเลยให้การว่า หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ไม่ชอบด้วยกฎหมายเพราะลายมือชื่อผู้มอบอำนาจไม่ใช่ของกรรมการผู้มีอำนาจของโจทก์ ไม่ปรากฏชื่อผู้รับมอบอำนาจ ไม่ระบุให้ผู้รับมอบอำนาจฟ้องจำเลย และไม่มีโนตารีปับลิกรับรองหนี้ค่าสินค้าตามฟ้องขาดอายุความ เพราะโจทก์เป็นผู้ประกอบอาชีพการค้าหรืออุตสาหกรรม ฟ้องเรียกค่าสินค้าที่ได้ส่งมอบ จึงมีอายุความ 2 ปี นับแต่วันครบกำหนดเวลาชำระหนี้ค่าสินค้า ขอให้ยกฟ้องหรือขอให้นายอดเงินที่

โจทก์จะต้องชำระแก่จำเลยมาหักออกจากจำนวนหนี้ที่โจทก์ฟ้องเรียกร้องก่อน ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง พิจารณาฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ต่อ ศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์ แล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังยุติตามที่คู่ความนำเสนอรับกัน และตามคำพิพากษาของ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางซึ่งคู่ความมิได้อุทธรณ์โต้แย้งว่า นิติสัมพันธ์ระหว่างโจทก์กับจำเลยเป็นสัญญาซื้อขาย ไม่ใช่สัญญาเช่าหุ้นส่วน (สามัญไม่ จดทะเบียน) โดยโจทก์ประกอบกิจการจำหน่ายสินค้าเครื่องจักรอุตสาหกรรมเครื่องมือช่างทอง วัสดุและอะไหล่ ส่วนจำเลยมีอาชีพผู้เป็นจำหน่ายเครื่องจักรอุตสาหกรรมเพื่อใช้ผลิตของรูปพรรณ จำเลยซื้อสินค้าดังกล่าวจากโจทก์ 4 ครั้ง ครั้งแรกเมื่อเดือนมกราคม 2540 ครั้งที่สอง เดือน กุมภาพันธ์ 2540 และระหว่างเดือนมีนาคมถึงเดือนเมษายน 2540 อีก 2 ครั้ง แล้วยังค้างชำระค่า สินค้า 25,050 ดอลลาร์สหรัฐ 1,700 ดอลลาร์สหรัฐ 47,520 ดอลลาร์สหรัฐ และ 1,219 ดอลลาร์สหรัฐ ตามลำดับ โจทก์หักค่าใช้จ่ายที่จำเลยใช้รับรองตัวแทนของโจทก์ให้จำนวน 2,833 ดอลลาร์สหรัฐ คงค้างชำระรวม 72,656 ดอลลาร์สหรัฐ คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของ โจทก์ในข้อแรกว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความหรือไม่ เห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 193/34 บัญญัติว่า "สิทธิเรียกร้องดังต่อไปนี้ให้มีกำหนดอายุความสองปี (1) ผู้ประกอบการค้าหรืออุตสาหกรรม... เรียกเอาค่าของที่ได้ส่งมอบ...เว้นแต่เป็นการที่ได้ทำเพื่อ กิจการของฝ่ายลูกหนี้...เอง..." และมาตรา 193/33 บัญญัติว่า "สิทธิเรียกร้องดังต่อไปนี้ให้มี กำหนดอายุความห้าปี (1)... (5) สิทธิเรียกร้องตามมาตรา 193/34 (1)... ที่ไม่อยู่ในบังคับอายุความ สองปี" ดังนี้ การที่โจทก์ขายเครื่องจักรอุตสาหกรรมเครื่องมือช่างทองให้แก่จำเลย เมื่อจำเลยไม่ ชำระราคา และโจทก์ฟ้องเรียกร้องให้จำเลยชำระราคาจึงเป็นกรณีที่โจทก์ซึ่งเป็นผู้ประกอบการค้า หรืออุตสาหกรรมเรียกเอาค่าของที่ได้ส่งมอบ ตามมาตรา 193/34 (1) คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยต่อไป ว่าการซื้อขายสินค้านี้เป็นการที่โจทก์เจ้าหนี้ได้ทำเพื่อกิจการของจำเลยลูกหนี้เองตามความ ตอนท้ายของมาตรานี้จะทำให้มีกำหนดอายุความ 5 ปี ตามมาตรา 193/33 (5) หรือไม่ เห็นว่า โจทก์และจำเลยต่างเป็นผู้ประกอบการค้าหรืออุตสาหกรรมสินค้าเครื่องจักรอุตสาหกรรม เครื่องมือช่างทอง ด้วยกัน ทำสัญญาซื้อขายสินค้านี้ระหว่างกันเอง โดยจำเลยซื้อสินค้านี้ดังกล่าวจาก โจทก์เพื่อขายต่อไปให้บุคคลอื่นซึ่งเป็นลูกค้าของจำเลย กรณีจึงเป็นเรื่องที่โจทก์ผู้ขายซึ่งเป็น เจ้าหนี้ได้ขายสินค้าเพื่อกิจการของจำเลยผู้ซื้อซึ่งเป็นลูกหนี้เอง ตามมาตรา 193/34 (1) ตอนท้าย ฉะนั้น อายุความฟ้องร้องคดีของโจทก์ที่เรียกเอาค่าของที่ได้ส่งมอบแก่จำเลยตามสัญญาซื้อขายจึง มีกำหนด 5 ปี นับแต่วันที่อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ตามมาตรา 193/33 (5) ประกอบมาตรา 193/12 หนี้ค่าสินค้าครั้งที่ 1 และครั้งที่ 2 ซึ่งส่งซื้อเมื่อเดือนมกราคมและเดือนกุมภาพันธ์ 2540 ครบกำหนดระยะเวลาชำระที่โจทก์ขายให้ในวันที่ 10 กรกฎาคม 2540 เมื่อจำเลยไม่ชำระโจทก์ อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ตั้งแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 2540 หนี้ค่าสินค้าครั้งที่ 3 และครั้งที่ 4 ครบกำหนดชำระในวันที่ 5 และวันที่ 22 กรกฎาคม 2540 โจทก์อาจบังคับสิทธิเรียกร้องได้ตั้งแต่วันที่ 6 และวันที่ 23 กรกฎาคม 2540 เมื่อโจทก์ฟ้องคดีนี้เมื่อวันที่ 26 เมษายน 2545 หนี้ค่าสินค้า ดังกล่าวทั้งหมดจึงยังไม่ขาดอายุความ ที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้า ระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยว่า ฟ้องโจทก์ขาดอายุความเพราะฟ้องเกิน 2 ปี นับแต่วันที่อาจบังคับ สิทธิเรียกร้องนั้นได้ จึงไม่ชอบ อุทธรณ์ของโจทก์ในประเด็นข้อนี้ฟังขึ้น และ ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางยังมิได้วินิจฉัยในประเด็นข้อ 2 ข้อ 3

ที่ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ และจำเลยจะต้องชำระหนี้แก่โจทก์หรือไม่ เพียงใด เห็นว่า เนื่องจากคู่ความทั้งสองฝ่ายนำสืบพยานหลักฐานในประเด็นทั้งสองมาเพียงพอแก่การวินิจฉัยได้แล้ว และเพื่อมิให้คดีล่าช้า ประกอบกับโจทก์ได้อุทธรณ์ปัญหาดังกล่าวมาในอุทธรณ์ด้วยแล้ว ศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศเห็นสมควรวินิจฉัยต่อไปโดยไม่ ย้อนสำนวนไปให้ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางวินิจฉัยประเด็นทั้งสอง อีก ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธี พิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 45 ประกอบ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243 (3) สำหรับประเด็นที่ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้อง หรือไม่ เห็นว่า โจทก์ได้อ้างส่งหนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัทของโจทก์พร้อมคำแปล และ หนังสือมอบอำนาจพร้อมคำแปลว่า นายเอลิเซโอ ดี เมียโอ เป็นประธานกรรมการบริษัทโจทก์ ดำรงตำแหน่งระหว่างวันที่ 25 พฤษภาคม 2543 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2545 ซึ่งเป็นช่วงเวลา ที่ โจทก์ฟ้องคดีนี้ และนายเอลิเซโอ ดี เมียโอ มีอำนาจเต็มในการบริหารสามัญของ บริษัท กับ เป็นตัวแทนของบริษัทในการดำเนินคดีตามกฎหมาย รวมทั้งการแต่งตั้งทนายความเพื่อว่าความ แก่ต่างในการพิจารณาคดี โจทก์โดยนายเอลิเซโอ ดี เมียโอ แต่งตั้งให้นายวิชัย สมบูรณ์โชคพิศาล และหรือนายชัยสิทธิ์ เตชะธเนศ ฟ้องคดีแทน ซึ่งจำเลยไม่ได้นำสืบหักล้างข้อเท็จจริงตามเอกสาร เหล่านี้โดยจำเลยเพียงแต่ยืนยันทักยิ่นข้อเท็จจริงหรือความเห็นของนายสมุท ธีออสถิตธีวงศ์ กรรมการบริษัทจำเลยว่า จำเลยติดต่อการค้ากับนายมิเชล มัฟฟูกชี กรรมการของโจทก์นายคาโล ผู้จัดการทั่วไป และนายฟรานเซนคอน มาสสิโม ตัวแทนการค้าของโจทก์ไม่เคยพบกับนายเอลิเซโอ ดี เมียโอ ไม่รู้ว่าบุคคลนี้เป็นกรรมการของโจทก์หรือไม่เท่านั้น ฉะนั้น จึงรับฟังได้ว่า โจทก์เป็น นิติบุคคลประเภทบริษัทมหาชนจำกัด มีนายเอลิเซโอ ดี เมียโอ เป็นประธานกรรมการบริษัท มีอำนาจลงลายมือชื่อและประทับตราสำคัญของบริษัทโจทก์ และเป็นผู้ลงลายมือชื่อมอบอำนาจ ในหนังสือมอบอำนาจมอบอำนาจให้นายวิชัยและหรือนายชัยสิทธิ์ดำเนินคดีนี้แทนโจทก์ ส่วนที่ จำเลยให้การต่อสู้ว่า หนังสือมอบอำนาจของโจทก์ไม่มีโนตารีปบลิกรับรอง ก็ปรากฏว่ามีเอกสาร แนบท้ายหนังสือมอบอำนาจดังกล่าวว่า นายเออร์โค ลา ซิวิต้า โนตารีปบลิกในเมืองมิลาน ประเทศ สาธารณรัฐอิตาลี ลงลายมือชื่อรับรองว่านายเอลิเซโอ ดี เมียโอ ในฐานะประธานกรรมการบริษัท ลงลายมือชื่อในหนังสือมอบอำนาจต่อหน้าโนตารีปบลิก และที่จำเลยให้การว่าใน หนังสือมอบอำนาจไม่มีลายมือชื่อของผู้รับมอบอำนาจนั้น ตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศและวิธีพิจารณาคดีทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศ พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 47 วรรคสาม บัญญัติเพียงว่า ใบมอบอำนาจที่ทำในเมืองต่างประเทศที่มีกงสุลสยาม ต้อง ให้กงสุลนั้นเป็นพยาน ถ้าทำในเมืองต่างประเทศที่ไม่มีกงสุลสยามต้องให้โนตารีปบลิก ฯลฯ เป็นพยาน ไม่มีบทกฎหมายใดบัญญัติว่า ผู้รับมอบอำนาจจะต้องลงลายมือชื่อใน หนังสือมอบอำนาจ ฉะนั้น แม้นายวิชัยและนายชัยสิทธิ์ผู้รับมอบอำนาจไม่ได้ลงลายมือชื่อใน หนังสือมอบอำนาจ ก็ไม่ทำให้หนังสือมอบอำนาจนั้นเสียไป โจทก์จึงมีอำนาจฟ้องคดีนี้ ส่วน ประเด็นว่า จำเลยจะต้องชำระหนี้แก่โจทก์หรือไม่ เพียงใดนั้น โจทก์ฟ้องและนำสืบว่า จำเลยยังค้าง ชำระเงินค่าสินค้า 4 ครั้ง รวม 72,656 ดอลลาร์สหรัฐ จำเลยให้การและนำสืบต่อสู้ว่าชำระครบถ้วน แล้วด้วยเช็ค 3 ฉบับ ตามสำเนาเช็คเอกสารการจัดส่งและเอกสารการคิดบัญชีกับการหักเงิน ค่าเช่าสถานที่จัดงานแสดงสินค้าของโจทก์และค่าโรงแรมของพนักงานโจทก์ที่จำเลยสำรองจ่ายไป

ก่อนตามเอกสารการคิดบัญชีและใบเสร็จรับเงิน แต่โจทก์ไม่นำเช็ค 3 ฉบับ ดังกล่าวไปเรียกเก็บเงินจากธนาคารตามเช็ค ซึ่งโจทก์นำสืบว่า เช็คดังกล่าวจำเลยส่งจ่ายเพื่อเป็นประกันการโอนเงินชำระค่าสินค้า ไม่ใช่ให้โจทก์นำไปเรียกเก็บเงิน เห็นว่า คู่ความสองฝ่ายนำสืบรับกันว่า จำเลยส่งจ่ายเช็ค 3 ฉบับ ส่งมอบแก่โจทก์ แล้วโจทก์ไม่นำไปเรียกเก็บเงิน ซึ่งไม่ว่าจำเลยจะส่งจ่ายเช็ค 3 ฉบับ เพื่อชำระหนี้แก่โจทก์ หรือเพื่อประกันการชำระหนี้โดยการโอนเงินเข้าบัญชีของโจทก์ในต่างประเทศ จำเลยย่อมต้องรับผิดชอบในความในเช็คในอันที่จะใช้เงินแก่โจทก์ผู้ทรงเช็ค ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 900 วรรคหนึ่ง, 914, 989 วรรคหนึ่ง แต่การชำระหนี้ด้วยการออกเช็คซึ่งเป็นตัวเงิน หนี้นั้นจะระงับสิ้นไปต่อเมื่อตัวเงินนั้นได้ใช้เงินแล้วตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 321 วรรคสาม เมื่อรับกันว่าโจทก์ไม่ได้นำเช็ค 3 ฉบับไปเรียกเก็บเงินจากธนาคารตามเช็ค หนี้ค่าสินค้าที่มีอยู่เดิมก็ไม่ระงับ แม้โจทก์เจ้าหนี้จะเป็นฝ่ายละเลยไม่นำเช็คไปเรียกเก็บเงินเองก็ตามอย่างไรก็ดี สำหรับจำนวนเงินค่าสินค้าครั้งหลังสุด จำนวน 1,219 ดอลลาร์สหรัฐ จำเลย นำสืบว่า ได้ชำระแล้วโดยหักจากเงินที่จำเลยสำรองจ่ายให้นายฟรานเซนคอน มาสสิโม ตัวแทนของโจทก์บางส่วนและที่นายฟรานเซนคอน มาสสิโม ให้จำเลยจ่ายค่าโรงแรมไม่เป็นเงินรวม 99,177.05 บาท ซึ่งไม่ว่าจะคิดอัตราแลกเปลี่ยน 1 ดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 25 บาท ตามที่จำเลยต่อสู้ หรือ 43.336 บาท ตามที่โจทก์เรียกก็ครบจำนวนหนี้จำนวนนี้แล้ว โจทก์มิได้นำสืบหักล้างข้อเท็จจริงเกี่ยวกับค่าสินค้าจำนวน 1,219 ดอลลาร์สหรัฐ จึงรับฟังได้ว่าจำเลยชำระหนี้จำนวนนี้ด้วยการชำระหนี้เป็นอย่างอื่นแทนให้แก่โจทก์ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 321 วรรคหนึ่ง ไปแล้ว ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า จำเลยมีสิทธิหักเงินค่าเครื่องจักร อุปกรณ์และค่าใช้จ่ายที่สั่งซื้อจากโจทก์มาทดสอบใช้งานให้ลูกค้า ดูออกจากเงินค่าสินค้าที่จำเลยค้างชำระแก่โจทก์หรือไม่ เห็นว่า จำเลยมีเพียงนายสุนทรกับนางเพชรรัตน์ซึ่งเป็นกรรมการบริษัทของจำเลยยื่นบันทึกถ้อยคำว่า โจทก์กับจำเลยตกลงกันให้จำเลยสามารถส่งคืนเครื่องจักรที่ไม่สามารถผลิตงานได้แก่โจทก์ตามข้อตกลงการเป็นหุ้นส่วนซึ่งเริ่มใช้ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2539 แต่จำเลยไม่มีเอกสารหลักฐานใดมาแสดงว่ามีข้อตกลงนี้ ส่วนเครื่องจักรบางส่วน เช่น เครื่องหล่อระบบสูญญากาศ และอื่นๆ ที่จำเลยอ้างว่าเป็นสินค้ารับคืน ตามรายงานส่งสินค้าคืน และใบส่งสินค้า ก็เป็นรายการสินค้าของปี 2538 และของต้นปีถึงกลางปี 2539 ซึ่งเป็นเวลาก่อนที่จำเลยอ้างว่ามีการตกลงเข้าเป็นหุ้นส่วนที่มีข้อตกลงคืนสินค้ากันดังกล่าว ในปัญหานี้โจทก์มีนายชัยสิทธิ์ เตชะธเนศ เป็นพยานได้ยื่นบันทึกถ้อยคำปฏิเสธว่า โจทก์ไม่เคยได้รับแจ้งเรื่องความเสียหายของสินค้า และเรียกให้โจทก์ชำระค่าเสียหายกับค่าอะไหล่ในการซ่อมแซมตามที่จำเลยกล่าวอ้างแต่อย่างใด ฉะนั้น จึงรับฟังไม่ได้ว่าโจทก์ตกลงให้จำเลยคืนสินค้าที่ไม่สามารถผลิตงานได้ จำเลยจึงไม่มีสิทธินำเงินค่าสินค้า ค่าอุปกรณ์ และค่าใช้จ่ายจำนวน 308,129 บาท มาหักออกจากหนี้ค่าสินค้าที่ยังค้างชำระโจทก์ จำเลยต้องรับผิดชอบชำระค่าสินค้าจำนวนที่เหลือจากการหักค่าสินค้าครั้งที่ 4 จำนวน 1,219 ดอลลาร์สหรัฐ ออกแล้ว คือจำนวน 71,437 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันผิดนัดชำระค่าสินค้าที่สั่งซื้อแต่ละครั้ง คือ ในต้นเงินจำนวน 23,917 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 2540 และจำนวน 47,520 ดอลลาร์สหรัฐนับแต่วันที่ 6 กรกฎาคม 2540 ไปจนกว่าจำเลยจะชำระเสร็จสิ้นแก่โจทก์ แต่หากจำเลยจะชำระเป็นเงินไทยให้คิดอัตราแลกเปลี่ยน ณ สถานที่และเวลาที่จำเลยใช้เงิน ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 196 วรรคสอง มีใช้อัตรา 1 ดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 43.336 บาท ตามที่โจทก์ขอมาในคำฟ้อง หรือเท่ากับ 25 บาท ตามที่จำเลย

ให้การ เพราะไม่มีข้อตกลงใดให้โจทก์ จำเลยคิดได้ดังที่กล่าวอ้าง อุทธรณ์ของโจทก์ฟังขึ้นบางส่วน" พิพากษากลับ ให้จำเลยชำระเงินจำนวน 71,437 ดอลลาร์สหรัฐ พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ในต้นเงิน 23,917 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 11 กรกฎาคม 2540 และในต้นเงิน 47,520 ดอลลาร์สหรัฐ นับแต่วันที่ 6 กรกฎาคม 2540 ไปจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นแก่โจทก์ แต่ดอกเบี้ยคิดถึง วันฟ้องคือวันที่ 26 เมษายน 2545 ต้องไม่เกิน 26,157.24 ดอลลาร์สหรัฐ ตามที่โจทก์ขอหากจำเลย จะชำระเป็นเงินไทยให้คิดอัตราแลกเปลี่ยนตามอัตราเฉลี่ยของธนาคารพาณิชย์ในวันที่มีการใช้ เงิน ถ้าไม่มีอัตราแลกเปลี่ยนในวันดังกล่าว ให้ถือเอาวันสุดท้ายที่มีอัตราแลกเปลี่ยนเช่นนั้นก่อน วันที่มีการใช้เงิน แต่ทั้งนี้ไม่ให้เกินอัตรา 1 ดอลลาร์สหรัฐ เท่ากับ 43.336 บาท ตามที่โจทก์ขอ

องค์คณะ

อร่าม เสนามนตรี · สุวัฒน์ วรรณะหทัย · พินิจ บุญชัด

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/3329/2550>